Plakátjaink

A plakát az utca művészete. És hírcsatorna is. Képeskönyv, melynek lapjai házfalakon, hirdetőoszlopokon vesznek körül bennünket. Fölhívják a figyelmünket, eligazítanak, tájékoztatnak, felvilágosítanak — s ugyanakkor színes és kedves foltjai a városnak. A szegedi nyár gazdag és változatos eseményei is tükröződnek ennek a különös képeskönyvnek lapjain. A városban járva, lépten-nyomon találkozunk a szegedi nyár eseményeiről hírt adó plakátokkal. S elmondhatjuk, színvonalas, művészileg is igényes plakátok adnak hírt a Szegedi Szabadtéri Játékok rendezvényeiről, a szakszervezeti néptáncfesztiválról és az Alföldi Élelmiszer-gazdaság '73-kiállításról.

Örömmel látjuk ezeket a plakátokat, mert jól sikerült alkotások, mert a három plakát, bár három különböző stílusban készült, mégis elérik közös céljukat: egy pillanatra megállítanak bennünket, tudatunk blendéje kattan, s megőrzünk egy pillanatfelvételt, melyre később emlékezhetünk.

A Szegedi Szabadtéri Játékok idei plakátja méltó a jubileumhoz, a felújított játékok tizenötödik évadjához. A fekete alaptónusú plakát centrumában a jelképpé nemesedett dóm fotografikus képe, körülötte a „napfény városá"-ra utaló geometrikus elemekből szerkesztett Nap, arany napküllők és -szirmok egyszerre, melynek villogó op-artos sugarai megmozgatják a szemet, s utalnak a játékok eszmei jelentőségére, kisugárzó hatására is.

Kedves és színes színfoltja lesz a szegedi nyárnak a Nemzetközi Szakszervezeti Néptáncfesztivál. Plakátja is kedves és színes színfoltja a városnak. Népművészeti motívumokból és szecessziós színvilágból komponálta Kállai Júlia, a szegedi Tömörkény gimnázium művésztanára. A fekete-ciklámen-liláskék színek különös harmóniája és a népművészeti elemekből kibontakozó lányalak modern és szép plakátot lényegül.

Egyszerűségével, geometrikus építkezésével, racionális megoldásával és közérthető szimbolikájával ragad meg az Alföldi Élelmiszer-gazdaság '73 című, szegedi kiállítás plakátja. A magyar trikolor színeiből építkező geometrikus keretben kalászt tartó kéz egyszerre jelképezi a magyar Alföld kalászt termő vidékét és a földet megmunkáló embert.

Öröm olyan plakátokkal találkozni az utcák forgatagában, melyek egy pillanatra felhívó jellegükön túl kellemesek a szemnek, megnyugtatóak, esztétikai örömet okoznak. Jó látni, hogy egyre több és tehetségesebb grafikus kap jelentős feladatot, s jó látni, hogy a különböző vállalatok, üzemek, intézmények is felismerik a jó plakát hatását. Az utca művészete lassan valóban hű lesz igazi tartalmához. Környezetünket szépíti, kézen fog, elvezet, informál. Mint ez a három szegedi eseményről tudósító plakát. Ékei városunknak.

T. L.

Festenek, válogatnak

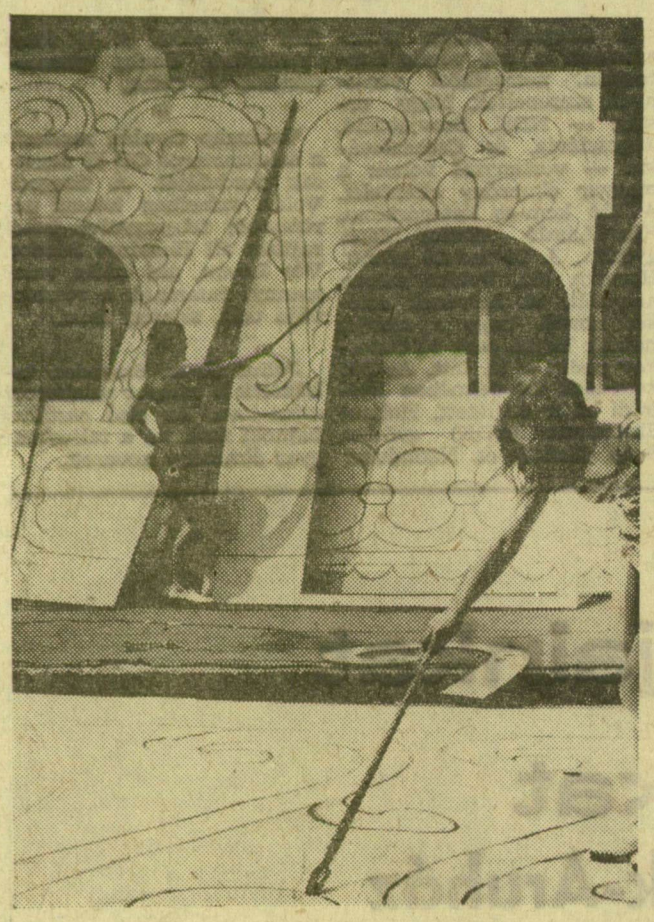

Somogyi Károlyné felvétele

A Dóm téren minden a tervek szerinti ütemben halad. Képünk tanúsága szerint már a János vitéz díszleteit festik. A Kárász utcai irodában kapósak a jegyek, eddig 62 ezer belépő kelt el. A Hegyen-völgyön lakodalom július 21-i gálaestjére, valamint a János vitéz négy augusztusi előadására már nem lehet jegyet kapni, sőt, a Porgy és Bess című Gershwin-operára is csak nagyon korlátozott mennyiségben, inkább az augusztus 1-i előadásra. A Mózesnek is csak az első két előadására árusítanak már. Hamarosan teljes lesz a műszak a Dóm téren: holnap, pénteken műszaki próbát tartanak a Mózesből, vasárnap délután 5 órától pedig statisztaválogatás, statisztapróba. A helyszínen is lehet jelentkezni

Barátságban könnyebb

Ezerkilencszázhetvenben augusztusában egy mikrobusz állt meg a frissen elkészült üzemi út jobb oldalán. Hárman szálltak ki belőle, Kecskés József, Vajda János meg Nagy Sándor. Algyő, a falu jól idelátszott, a házakat akkor még nem takarták el a gömbtartályok, sem a lepárlótornyok. A gépek, az acélcsövek kisebb-nagyobb halomban hevertek, a nagy munka éppen hogy elkezdődött.

SZERETIK

A három ember, a siófoki kőolajvezeték vállalat majdani szegedi munkahelyének pionírjai: az olajtechnikus, a szivattyúkezelő, a gépész. Rájuk várt az a feladat, hogy összeszereljék az első szivattyúállomást, és megvalósítsák a hozzá szükséges üzemet, amellyel a szegedi szénhidrogénmező olaját Százhalombattára, a finomítóba juttatják.

— Azt se tudtuk, merre van Algyő, hol alszunk estére, lesz-e fedél a fejünk fölött. Zalában már nem maradt feladat. Csak egyetlen dologba lehettünk biztosak: itt van a jövő. Ezért jöttünk. S az is világos volt számunkra, mindent elölről kell kezdeni — mondja elgondolkodva az öles termetű szivattyúkezelő, Vajda Sándor.

— És azóta?

— Tessék körülnézni. 1970. december 13. óta dolgozik a gépünk, 2 millió 500 ezer tonna olajat küldtünk Százhalombattára. Körülbelül fele annyiért, mint a vasút szállítja. Mert egy tonna olaj 75 forintért utazik vezetéken. Ebben az egyetlen adatban benne van az egész történetünk. Persze a szegedi életünk ennél sokkal többet jelent...

Hogy mit, azt Kecskés Józseftől, a telepvezetőtől meg a piros brigádnaplóból tudom meg. A siófokiak, úgy tűnik, őszintén második „hazájuknak" tekintik Algyőt, Szegedet. Még nincs teljesen kész az üvegfalú, automatikus, „csendes" szivattyúállomás — a félig szabadon álló, hatalmas zajjal működő gép előtt azonban takaros virágágyat találni. Alig pár méterre arrább nyílt árokban futnak össze a vezetékek, buldózer dolgozik, a gépészek karnyújtásnyira, féltő gonddal simogatják az apró parkot... A szemlélődőt óhatatlanul hatalmába keríti ennek a még mindig születőben levő, alig 30 emberrel dolgozó üzemnek a hangulata. A munkások láthatóan nagyon szeretik, amit csinálniuk kell.

EGYÜTT

— Három év nem sok. Sikerült ennyi idő alatt letelepedni?

— A kezdet itt is roppant nehéz volt, de azt már lassan elfelejtjük. Az első hónapokban többször cserélődött a társaság, az alapítók — a törzstagok — tudták, hogy a szivattyút három műszakban mindenképpen járatni kell. A törzsgárda — Kecskés József, Nagy Sándor, Kamenszki Péter, Ötvös Tibor és a feleségek kitartottak. Talán szokatlan, de a sors úgy hozta, hogy itt öt házaspár együtt dolgozik — a vállalatnak kevesebb lakásról kellett gondoskodnia. Mindannyian Tarjánban kaptunk lakást, az olajos osztásban.

— Mit csinálnak a feleségek ebben a nehéz szolgálatban?

— Nem csak adminisztrációban dolgoznak, hanem velünk együtt a gépnél — mondja Vajda Sándor. — Az én feleségem például betanított szivattyúkezelő, a Nagy Sándoré raktáros. Kecskés József felesége pedig üzemtechnikus — de ebből ne gondolja, hogy itt valamiféle rosszul értelmezett családi alapon dolgoznánk. Azaz, hogy — fölöslegesen tartanánk itt az asszonyokat... Jócskán megvan az ő dolguk, viszont igaz, ha kell, a segítség is közel van hozzájuk. Mi mindannyian inkább a munka érdekében alkalmazzuk ezt a családiasságot — úgy, mint barátságot. Centrifugál néven szocialista brigádban dolgozunk, s ennek egyik alaptörvénye: együtt könnyebben boldogulunk. A munka nem csak kötelességünk — hanem becsületbeli ügyünk is.

AZ ÉLET KÖVETELTE

Nézem a brigádnaplót, bejegyzések. Az első közös névadóünnepséget 1972. márciusában tartották. A következőt 1973-ban, alig egy hónappal ezelőtt. A brigád legtöbb tagja Tarjánban lakik, a gyerekek a tarjáni bölcsődébe, óvodába járnak. „Természetes", hogy négyszáz órányi társadalmi munkában homokozót, pancsolómedencét, játékokat, tartozékokat készít a „Centrifugál"-brigád. Másutt közös kirándulásról, színházlátogatásról tudósít a feljegyzés.

— Mindig együtt vannak, szabad idejükben is?

— Letelepedni egy idegen városban, nem könnyű. Ismerősök, barátok nélkül pedig szegényebb lenne a szombat, a vasárnap, az este. Mi, zalaiak kire támaszkodhatnánk, ha nem egymásra. Az élet így követelte tőlünk, s mi egymásban nemcsak munkatársakra leltünk.

Matkó István

Az ÁFÉSZ-választmány ülése

A fogyasztási szövetkezetek megyei szövetségének *ÁFÉSZ-választmánya* ülést tartott tegnap, szerdán délelőtt. A választmány napirendjének első helyén most ideológiai téma szerepelt; a jelenlevők *dr. Ágoston Józsefnek*, a megyei pártbizottság titkárának előadását hallgatták meg *a szocialista közgondolkodás helyzetéről és a X. kongresszus, valamint a Központi Bizottság elmúlt évi, novemberi határozataiból eredő feladatokról.*

Az előadás részletesen foglalkozott azzal a társadalmi jelenséggel, hogy az emberek tudatában az észrevehető javulás ellenére még fellelhetők nem szocialista, a szocialista normákkal ellentétes nézetek is. Feladatunk, hogy e nézetek elleni küzdelemben az egészséges munkás közvéleményre hallgassunk. Arra kell törekednünk, hogy köznapi gondolkodásunk alapja a *marxizmus* legyen.

A választmány a továbbiakban állást foglalt a szövetkezetek kölcsönös fejlesztési alapjának felhasználásáról. Eddig kölcsönöket folyósítottak a rászoruló szövetkezeteknek a fejlesztési alapból. Ez a kölcsön minden esetben dinamikus fejlődéshez vezetett, de a visszatérítés időszakában sokszor okozott gondot. Az elfogadott módosítás lényege: a fejlesztéshez szükséges összegek egy részét juttatásként kaphatják a szövetkezetek, ha a feltételeknek mindenben megfelelnek. Döntött a testület a szövetkezetek fejlesztéséhez nyújtandó pénzügyi támogatás mértékéről is, körültekintően mérlegelve a beérkezett igények és lehetőségek realitásait.

Érett kalászok

Szaporodnak a keresztek, szaporodnak a kopaszra nyírt árpatarlók. Fizet a nyár, megérett a búza, a betakarítás ügyes napjait élik a mezőgazdasági nagyüzemek. Zúgnak a kombájnok, ömlik a szem, magtárakba, tárolóhelyre gyűl az új, gazdag termés. A nyár öröme ez, tartós, és mély hagyományai vannak a paraszti múltban, a búzaszentelésektől az első kaszacsapásig, az első kévék kötéséig, a mindennapi kenyér előteremtésére és tiszteletére. A nyár a bőség szimbóluma.

Idén sem panaszkodhatunk, bár egyes helyeken a szárazság sok gondot okozott, ennek ellenére megnyugtató a termés. A betakarításról, tárolásról gondoskodni az elkövetkezendő hetek feladata. A nagyüzemek időben készültek erre a munkára, kijavították a gépeket, új kombájnokat vásároltak, hogy zökkenőmentesen és gyorsan múljon el az aratás. Az állami gazdaságokban például egy kombájnra 125 hektár gabona betakarítása vár. A kormány különböző intézkedései folytán mintegy 90 ezer vagon szárítási kapacitással rendelkeznek a mammutbirtokok. A termelőszövetkezetekben sem kedvezőtlen a kép, a betakarítási munkák anyagi és műszaki ellátása megfelelőnek bizonyult. Az AGROKER ügyeleti szolgálatot tart, s mint a Szeged környéki földeken, az ország más tájain is szerviz-, illetve műhelykocsikat indítanak el, összesen 1100 szerelővel, hogy a helyszínen gyors segítséget nyújthassanak az aratógépeknek, kombájnoknak a zavartalan üzemeléshez. Az idei anyagi és műszaki ellátás az elmúlt évhez viszonyítva jelentősen javult. Az emberekről való gondoskodásnak is szép példáit sorolhatnánk.

Az aratók s az aratás megérdemli a tiszteletet. Igaz, hogy a régi aratások oda vannak, a verejtékező gürcölések, a sohasincs megállások, a dús szövetkezeti táblákról okos gépek takarítják le a kalászost. Könnyebb lett az aratás és gazdagabb. Ilyenkor a kombájnosok, a jókedvű szerelők kerülnek az érdeklődés középpontjába, akiknek felelőssége a minél kisebb veszteségű betakarítás. A gép, ha a legtökéletesebb is, csak gép, az ember nélkül nem boldogul, s ezért a nyár próbája most sem marad el, egész embereket követel; az időjárási viszontagságok, esők, viharok, forróság és az idő múlása mind-mind termésbefolyásoló tényező. Ha időben nem kerül magtárakba a szem, nagyobb a veszteség, gyorsan pereg a gabona, mázsaszám megy veszendőbe, elhull sok forintunk, amire pedig szükségünk van.

Többször írtunk már javuló hozamokról, a termésbiztonságról, arról, hogy az elmúlt években a magyar növénytermesztés a búza- és a kukoricatermeléssel igen tisztes eredményt vívott ki, napjainkban a legjobb búza- és kukoricatermesztő országok között emlegetnek bennünket. Elmúltak a régi idők, az ötvenes évek keserű tapasztalatai, a nagy termőképességű búzafajták beváltották a hozzájuk fűzött reményeket.

Aratnak a kombájnok. A dorozsmai határban szerdán öt hatalmas gépmonstrum indult a nagyüzemi táblákra, azóta ömlik az árpatenger. Ígérnek a földek. Három-négy mázsával több terem hektáronként, mint amit még néhány hete mutatott a föld. A dorozsmai József Attila Tsz a tervezettnél 20—30 vagonnal többet adhat piacra. És szép, tiszta gabonát. Ezen a nyáron exportra szállít 80 vagon búzát.

Kampánytervek készültek erre a gépesített, de jelentős, nemcsak kenyeret adó, hanem jó pénzbevételi forrásnak számító munkafolyamatra. Két-három hét alatt a Szeged környéki földekről letakarítódik az aranyló kalászos, a nyári forintdömping. Ha kedvező marad az idő.

Az ember teremtő kedve, akarata megvan hozzá.

Sz. L. L.